

[Bernhard Baunsgaard]

om, at isolationsfængsling i videst muligt omfang tidsbegrænses« – det er slutningen – »idet rådet samtidig må understrege, at begrundelsen herfor – som det vil være fremgået af ovenstående – generelt må søges i humanitære hensyn.«

Er det egentlig ikke nok til, at vi bør ændre det? Man kan ikke udelukke, siger de, at det sker i nogle tilfælde, for det ved de er sket, og af humanitære grunde må vi holde op med det.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg var glad for, at hr. Wilhjelm var så fair netop at sige, at der var afgørende forskel imellem Finn Jørgensens oplæg og retslægerådets udtalelse. I øvrigt vil jeg sige, at Finn Jørgensen, som mig bekendt har været fængselslæge, i den tid, han var det, aldrig fremkom med nogen kommentarer om det. Det kan være, hr. Wilhjelm har dem fra den tid.

Samtidig vil jeg spørge justitsministeren, om det ikke er således, at vestre fængsel er opbygget på en sådan måde, at det vanskeliggør det, som hr. Wilhjelm taler om vedrørende isolationsfanger, nemlig fællesskabsrum.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg kan bekræfte det, hr. Knud Lind sagde, men det er selvfølgelig ikke afgørende for det principielle spørgsmål. Det afgørende er, at vi gør det, som retslægerådet jo slutter sin skrivelse med at sige, nemlig at vi i videst muligt omfang varetager humanitære hensyn.

Jeg tror nok, at det i stedet for at bygge nye fængsler, der måske er mere indrettet på den måde, der nævnes her, og uden at rive gamle ned, er vigtigere at sætte kræfter og ressourcer ind på andre områder først og fremmest for at undgå, at så mange, som det nu er tilfældet, skal opholde sig i fængslerne.

Jeg har et par afsluttende bemærkninger først til fru Ebba Strange og derefter til hr. Wilhjelm. De 15-17-åriges vilkår må vi nok sige er for ringe i den forstand, at mulighederne for at anbringe dem andre steder end i egentlige arrester i tilfælde af grovere kriminalitet er for små. Vi har bemærket i ministeriet, at man fra de forskellige amtskommuners side er ved at overveje nedlæggelse af

pladser på forskellige institutioner, hvor vi tidligere har haft mulighed for anbringelse af disse ganske unge mennesker. Det er klart, at vi omgående har taget kontakt med de forskellige amter for at komme med ind i beslutningsprocessen, gøre opmærksom på vores behov og, hvis det ikke lykkes, sørge for, at der kan skabes andre anbringelsesmuligheder, for det må kun i alleryderste nødstilfælde være sådan, at det er nødvendigt at anbringe så unge mennesker i en egentlig arrest.

Som jeg antydede i mit første svar, er det ikke sådan, at der findes et enkelt kartotek over homoseksuelle i Esbjerg, som man kan tage frem og brænde. Der er tale om, at man har opbygget nogle efterforskningssystemer, der gør, at de indviede kan finde frem til, hvem det er, der er blevet afhørt, alene på grund af deres seksuelle forhold. Men det er altså ikke sådan, at der findes et kartotek, som man bare kan tage frem og brænde.

Det er derfor, jeg nævnte, at det, vi i øjeblikket undersøger, er, om vi ikke kan finde frem til nogle metoder – selvfølgelig kan man det – hvor man tilrettelægger efterforskningen således, at oplysninger om dem, der alene afhøres af disse sensitive grunde, så længe sagen verserer, på en eller anden måde placeres særskilt med henblik på en senere form for destruktion, måske efter nogen tid, og i hvert fald en metode, hvor opbevaringen er så sikker, at misbrugsmuligheder er absolut udelukket, så længe destruktion ikke har fundet sted.

Når vi taler om provokatører her, er det, som om det er noget specielt dansk og er et udtryk for den udglidning, der finder sted. Alene navnet »agent provocateur« antyder noget andet. Jeg skal også sige, at man i Norge har haft en ganske omfattende diskussion om brugen af provokatører, og dér var man på et tidspunkt ved at gå noget videre, end man gør her – man ville slække på kravene – men efter den diskussion, man havde, blev det konstateret, at man må stille meget strenge krav, herunder krav af samme natur som dem, man i øjeblikket stiller i Danmark.

Hvad angår uniform eller ikke uniform, kan det ikke være sådan, at politifolk altid skal optræde i uniform. Det ville i nogle tilfælde være uhensigtsmæssigt og i andre tilfælde mindre hensynsfuldt over for dem, de skulle udøve politiforretning over for, men